

[Erna Sørensen.]

bindelse tilbøjelig til at tænke mest på den efterlevende kvindelige ægtefælle. Den betragtning at søge forholdet med hensyn til at disponere over midlerne væsentligt styrket er en tanke, vi fuldt ud kan tiltræde, og vi gør det med den saglige begrundelse, at det vil være så meget mere rimeligt, som vi nu har indført lige arveret for børn født i ægteskab og børn født uden for ægteskab, ja, oven i købet har udvidet denne regel, således at også slægten kommer med ind i billedet som arvinger. Jeg synes, det er godt, at man dels foreslår arveretten udvidet fra $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{3}$ for den efterlevende ægtefælle, dels giver hende andre indrømmelser, f. eks. med hensyn til hensidten i uskiftet bo, idet det jo ofte vil være en meget stor overraskelse for en efterlevende ægtefælle, at hun pludselig får forpligtelser også over for et barn uden for ægteskabet — i mange tilfælde et ganske ukendt forhold for hende. Vi mener selvfølgelig, at vi skal tiltræde, at et barn født uden for ægteskab skal have samme ret til arv efter faderen, som nu gælder for arv efter moderen. Jeg vil ikke gå imod denne regel, den er en ganske naturlig følge af udviklingen, men på den anden side kan man forstå, at hustruen i et sådant tilfælde kan skuffes og også kan få sin økonomiske stilling mindre konsolideret ved, at hun skal påtage sig forsørgelsen af det uden for ægteskab fødte barn.

At udvide arveretten for den efterlevende ægtefælle går jo selvfølgelig ud over livsarvingernes arv, men selv om jeg ikke kan dele den højtærede ministers opfattelse af spørgsmålet om tvangsarveret for børnene — den højtærede minister har jo overvejet at lade tvangsarveretten helt falde — så er jeg også af den opfattelse, at det ikke bør være sådan, at livsarvingerne indretter deres liv efter den eventuelle arv, de kan få, og oven i købet skulle have mulighed for under et privat skifte at gøre indsigelse og kræve skifte — ud over særlige misligholdelsestilfælde selvfølgelig. Jeg regner altså med, at vi i udvalget kan opnå enighed på dette punkt.

Derimod er der et andet område, hvor jeg ikke kan være helt enig med den højtærede minister; det gælder forslaget om at afskaffe den legale arveret for fætre og kusiner. Jeg kan egentlig ikke finde nogen motivering

for et sådant forslag. Ganske vist er der kun få boer af den slags, og de tæller altså meget lidt i statistikken, men jeg havde nær sagt: så meget mere grund er der til at lade de nuværende regler gælde. Slægtsforholdet, forholdet mellem fætre og kusiner, er efter min mening helt anderledes i det nuværende slægtled, end det var tidligere, og vil være det fremefter. I vor tid er det ikke så almindeligt med de store børneflokkede inden for slægten, og dette, at der nu er færre fætre og kusiner, som kender hinanden og er på nogenlunde samme alder, som har glæde af hinanden og kan samarbejde, vil være en naturlig forklaring på, at der eksisterer en legal areveret. De yngre er, hvis ikke det drejer sig om meget store formuer, ikke indstillet på at lave testamente, og derfor præger dette forhold vel heller ikke statistikken; men jeg mener alligevel, hvis man skal se sådan på det, at der ingen rimelighed er i, at staten som arvtager skal gå forud for fætre og kusiner. Om dette spørgsmål er der næsten fuld enighed i vor gruppe, og jeg håber, vi kan finde frem til enighed om dette spørgsmål, inden loven endeligt vedtages.

Jeg er glad for, at man ikke har pilleret ret meget ved reglen om uskiftet bo. Det er jo en ordning, som er særegen for Danmark. Selv om jeg er enig i, at man så vidt muligt bør have ens nordisk lovgivning også på det arveretlige område, finder jeg, at den institution har virket så udmærket og er så anerkendt i den danske befolkning, at jeg tror, det vil være det klogeste at bevare den. Den tendens, som ligger i lovforslaget i retning af at hjælpe og styrke den efterlevende ægtefælles stilling, må jo også betinge, at man bevarer begrebet uskiftet bo.

Når jeg har sagt dette, mener jeg alligevel, man skal være varsom med at indføre den nye regel, som foreslås i § 19. Jeg tror, de foregående ordførere har været inde på begrebet mellemdøde børn. Det er jo noget af det vanskeligste, man i praksis kommer til at stå over for, men det kan jo ikke være det afgørende for, om reglen skal ændres således, at en livsarving kommer i den situation, at der ikke sker noget arvefald for vedkommende, hvis hun ikke overlever den efterlevende ægtefælle. Jeg skal ikke her komme ind på dybere be-